

goed doel onder
en zou hun po-
zij zelf in hun
n prediken, ten

in het alge-
ragen, uit hun
a desbetreffende
mee te werken,
schreef, indien
den kring van
is dus haast bij
u dit artikelje.

onlijk, en aller-
iens werk ik in
in mijn Rotter-
vijze heb mogen
n goede houden,
ristendom" etc.,
en verstaan, dat
eel wat anders
de dagen, toen
en. Het is thans
ion tall auxilla,
en de christenen
samerverstagen).

in keer (ik denk
(hier denk ik
e zekerheid, dat
illen meelokken
in anti-revolutio-
met de commu-
t fascisme. Laat
ischen met dese
solidair verkla-
jk goede leiding
voorkomende ge-
onaal-socialisten
unisme.

en in het gareel
ken, dat de be-
wereldmachten:
is dit zoo niet.
ntichrist. En het
et communisme
en Goering en
van Lynden van
et onheilspell.
In de kerk met
eteekent feitelijk,
t, als ze trouw

loopt, met N.S.B.
len zich te asso-
achten, en uit de

er zal wel weer
ltje): ik heb het
en, en over haar

K. S.

MEZEN

treffende, aan
(Groningen.)

iving.

artikel over dit
schrijven van

teformatie" van
g van een ver-
oote verwonde-

tr ballingschap.

den, tot troost
van het einde
cipe de balling-
ing ondervinden

en. En precies
lekschrijvers dit
e van hun boek-
raad.

ek van Jojachin
sterven zal hij
chap. Al is dan
toch blijft het
hij ontvangt het
op zijn geslacht
goed ontferd en
oon van David.
ndere linie van
avid.

alisch, ambtelijk
n de kronieken
at de erfvolg-
geldt hun vader
ingeschreven.

n Heere daartoe
regelen. En nu
gedaan ook. Zie

ring opgevalen, dat een student, niet eens
in de theologie, de verlovingskwestie zóó
ernstig opneemt, dat kussen en omhelzen voor
hem hetzelfde is als een huwelijk.

Wij kunnen ons dan niet begrijpen, waarvoor
er dan een verloving noodig is.

Zou die student niet beter in den Aartsvader-
lijken tijd hebben kunnen leven, toen de vrou-
wen nog gesluierd trouwden, en hij kans liep,
net als Jacob, dat hij inplaats van Rachel, Lea
tot vrouw kreeg?

Dit moest ons even uit de pen.

Hoogachtend, enz."

De meisjes, van wie dit schrijven afkomstig is,
zal ik verder op geen enkele manier nader aan-
duiden; om haarszelfswil.

Want, eerlijk gezegd, hierin openbaart zich een
mentaliteit, die mij pijnlijk aandoet.

De student, wiens schrijven den grondslag vormt
van deze artikelen, neemt het op voor de eere
en de waardigheid van de jonge vrouw.

Het is hem een gruwel, dat men met een meisje
maar wal speelt, en er een soort gemakkelijks-
voorwerp van maakt.

En nu kan men het in sommige opzichten niet
met hem eens zijn; natuurlijk.

Maar dat meisjes daar op zulk een wijze
op reageren, is niet mooi.

Meisjes, die blijkbaar hun liefkozingen zóó
weinig waard achten, het lijkt mij toe, dat zulke
meisjes zich hun eigen waardigheid niet bewust
zijn. En als ik het nu eens heel scherp mag
zeggen: „als ik nog een meisje moest hebben,
dan zou ik uit een groepje, waarvan ik wist, dat
zij zóó hadden geschreven, er niet graag een
nemen; ik zou niet een meisje zoeken, dat zoo
scheutig is met haar liefdesbetoon".

Meisjes, van wie deze brief is, gij zult ook hier
wel weer om lachen met elkaar misschien.

Maar ge deelt beter met u er eens ernstig op te
bezinnen of uw houding wel waarlijk Christelijk
is. Dat gij graag zoudt willen verloven en trou-
wen, dat vind ik prachtig.

Maar breng dan liever uw begeeren voor den
Heere, schuchter en ernstig en verbeeldt stil des
Heeren tijd, dan dat gij de deur van uw liefdes-
huis zoo wagenwijd opengooit en zegt: „vrij en-
trée! laat wie wil maar eens een kijkje nemen en
proef", om op zoo'n wijze tenslotte iemand te
kunnen snappen en de deur achter hem toe te
gooien.

Neen, dan sta ik aan de zijde van dien student.

Zoolang daar niet de ernstige bedoeling is om
elkander te leeren kennen met het oog op een
huwelijk, moet men van elkander afblijven.

Het is niet goed, dat jonge mensen zoo maar
eens voor de aardigheid bij een feestje of zoo
met elkander gaan vrijen.

Al dat scharrelen en flirten, dat in den grond
der zaak voor een goed deel puur vleeschelijk is,
behoort niet thuis in een kring, waarin men, bij
het licht des Woords, het rechte inzicht heeft in
de majesteit van de vrouw, in de hoog-heilige be-
teekenis van het huwelijk.

Dat scharrelen en flirten berooft de liefde van
haar goudglans en breekt de innigheid en de
eenigheid van het liefdesleven, zooals het tus-
schen verloofden en getrouwen eenmaal zal be-
hooren te zijn.

Het ideaal blijft voor mij, dat als jonge men-
schen zich gaan verloven en trouwen, zij tegen
elkander kunnen zeggen: „ik heb nooit een ander
gehad". Ernst en teerheid moeten hier heerschen.

Dat zijn dingen, waarover het ook ging in het
schrijven, waarover het hier telkens gaat en
daarin ben ik het volkomen eens met den
schrijver.

Zooals wij de vorige maal zeiden, kunnen wij
het niet eens zijn met de beschouwing, dat de

dan wal ex-koning Jojachin in gehoorzaamheid
doet, Matth. zegt in 1:12: „Hij gewon Sealtiel".

Toch was dit niet zijn natuurlijke zoon, maar
de zoon van Neri (Luc. 3). En mee daarom be-
teekent het woord gewinnen bij Mattheüs zooveel
als: „En Jechonias wees als zijn erfgenaam der
messiaansche koningsrechten aan Sealtiel".

Deze zal de koningslijn voortzetten. Juist in
dit gehoorzamen aan Gods bevel en in het buigen
onder 's Heeren vloek over zijn geslacht is deze
Jojachin groot geweest en betekent zijn daad
een lichtpunt in den donkeren nacht der bal-
lingschap.

Zoo werd Sealtiel als zoon geadopteerd, en dat
kan, omdat ook hij een nazaat was van David.
Want van diens zoon Nathan stamt hij af. Een
andere tak van het Davidshuis ontvangt nu rechten
op den troon.

Zoo houdt de Heere Zijn verbondsbeloften. En
wandelt Jojachin aan het eind van zijn leven
in geloofsgehoorzaamheid.

Maar op deze wijze heeft nu Jojachin, de door
den Heere verworpen zegelring, een ander aan-
gewezen en aan den Heere aangeboden, Sealtiel
wordt aangewezen om de vertrouwenspositie bij
den Heere te mogen innemen, en ook om den
Heere te mogen vertegenwoordigen bij Zijn volk.

Twee dingen zagen wij toch in den zegelring
afgebeeld.

verloving onverbreekbaar zou zijn in denzelfden
zin als het huwelijk.

Maar wel ben ik van overtuiging, dat men met
dat verbreken uiterst voorzichtig zij.

Dat vloeit in de eerste plaats voort uit het ka-
rakter van de verloving.

Wie zich verlooft belooft plechtig: „Ik zal met
je trouwen".

Een gegeven woord nu mag men niet breken.

Als men in den loop der verloving tot de ge-
dachte komt, dat men elkander niet genoeg lief-
heeft, dan mag men de verloving niet verbreken,
maar in Gods kracht, om Gods wil moet men zich
oefenen in het liefhebben, in het zich-geven-
in-liefde.

Als men bij elkander gebreken ontdekt, die men
niet vermoed had —; dan mag men daarom de
verloving niet verbreken, maar moet men zich,
in de kracht des geloofs oefenen in het verdragen,
in het liefdevol bestrijden van die gebreken.

Indien men ook al ooit tot het breken van een
verloving zou komen, dan mag dat nooit anders,
dan met wederzijdsche toestemming.

Wanneer aan beide zijden de diepe over-
tuiging leeft, dat het huwelijksleven nooit anders
zal kunnen worden dan één voortdurende worstel-
ing, dan kan het m.i. geoorloofd zijn, zij het ook
met diepe schaamte en verootmoediging, om
elkander het ja-woord terug te geven.

Maar zoolang de één den ander aan zijn woord
houdt, heeft die ander het recht niet om te
zeggen: „ik neem mijn woord terug".

En dat niet alléén omdat men zijn woord niet
mag breken.

Dat mag ook niet om de wille van de andere
partij. Een meisje, een jongeman, die zich ge-
lukkig gevoelt in ons bezit en die wij het recht
daartoe gegeven hebben, doordat wij onszelf aan
hem of haar wegschonken, mogen wij dat geluk
niet ontnemen, op gevaar af van hun leven voor-
goed te breken.

Al zouden wij in zoo'n geval ook voor onszelf
denken, dat wij gelukkiger zouden zijn als wij de
verhouding verbraken, dan blijft het onze roeping
om, in Gods kracht, onze verloofde gelukkig te
maken.

Ook ben ik overtuigd, dat wie dit tracht, zelf
daarin gelukkiger zal zijn, dan in den verboden
weg van trouwbreek.

Zelfs wanneer één der verloofden ziek wordt,
zoodat naar menscheijk weten, er van genezing
en van een normaal huwelijk geen sprake zal
kunnen zijn, zelfs dan heeft de andere verloofde
het recht niet, om eenzijdig te zeggen: „ik wil
niet langer".

Zelfs dan heeft hij stil en onderworpen het
kruis op zich te nemen, dat God hem oplegt.

Eén geval is er slechts, waarin, naar mijn ge-
voelen, de zaken anders staan; dat is in het ge-
val, waarin men zich heeft verloofd aan een on-
geloovige. Trouwen met een ongeloovige mag niet.

Natuurlijk mag men, als men eenmaal zulk een
huwelijk heeft gesloten, den echt niet breken.
Maar in den verlovings tijd staan de zaken zóó,
dat men zich heeft gesteld onder de belofte van
een zondige daad.

Een belofte tot zonde mag men niet houden.
Toch zij men ook in zulke omstandigheden zér
voorzichtig. Ook hier speelt een groote rol het
levensgeluk van de ander.

Het komt mij voor, dat de weg, dien men hier
heeft te bewandelen, deze is, dat men met allen
ernst, biddend zijn verloofde voor Christus zoekt
te winnen. Door woord en wandel.

Zoolang het ongeloof blijft, trouwe men niet.

Dat is zwaar, maar men heeft zich dat zelf op
den hals gehaald en mag het daarom niet
willekeurig van zich afschuiven, door de ver-
loving te verincken.

Het is het beeld van het verbond des Heeren
met Zijn volk. Door zijn aanwezigheid aan Gods
hand is het een voortdurende herinnering voor
den Heere aan Zijn eeden en beloften; een voort-
durende herinnering aan Zijn volk.

En voort wil dan de Heere met dezen zegel-
ring Zijn verbond aan Zijn volk bevestigen.

Waarop het nu maar aankomt is dit:

• De ring moet voor het gebruik geschikt zijn.

In het land der ballingschap gebeuren de won-
deren des Heeren. Jojachin heeft zijn laatste
ambtsdaad verricht.

Helaas! de zegen was alleen voor hem per-
soonlijk. Hij kan dien zegen niet mededeelen aan
zijn geslacht door persoonlijke zonden en ook
geen zegen overdragen aan zijn volk.

Ambt en ambtsdrager zijn uiteengerukt.

Maar eens één geworden in Hem, den grooten
Zoon van David. In Hem, Dien de Vader als
weggeworpen zegelring heeft behandeld. In Hem,
Die triumfeerde over zonde en dood.

— De ballingschap is het graf van Israëls volks-
bestaan. En Israël is alzoo uit de dooden opge-
staan. In zijn gansche historie is het profetie
van het werk van Jezus Christus. Al moge dan
de Vader Hem verlaten — Hij verlaat den Vader
niet. Hij overwint de zondemacht en over alle
vijanden, aan welke de Vader Hem overgegeven
heeft.

Ook zoeken men niet de ongeloovige te pressen
het woord terug te geven.

Ook neme men in geen enkel opzicht een hou-
ding aan, waaruit zou kunnen blijken, dat men
graag zijn vrijheid terug zou willen hebben.

Heel zijn optreden getuige van de innige be-
geerte, om het voorwerp zijner liefde voor Chris-
tus te winnen en van de smart over het feit, dat
men zich, zoolang dat niet is geschied, de huwe-
lijksvreugden zal hebben te ontszeggen.

Weigert de ongeloovige zich in dezen weg te
schikken en verbreekt hij (of zij) den band, dan
kan men dat aanvaarden, zij het ook met droef-
heid en verootmoediging, omdat men door een
onberaden stap tot zulk een treurspel heeft aan-
leiding gegeven.

Zóó is mijn gevoelen in dezen.

Mochten er onder de lezers zijn, die daar een,
welgefundeerd, ander inzicht tegenover willen stel-
len, dan zal ik dat gaarne hooren en — mocht
het mij blijken, dat zij het beter zien dan ik, dan
zal ik gaarne mijn inzicht in deze moeilijke zaak
voor het betere prijsgeven.

D. v. D.

UIT HET POLITIEKE EN SOCIALE LEVEN

Kerkelijk en onkerkelijk Nederland.

II.

Het is misschien goed om nog eens met enkele
voorbeelden de beteekenis van de in het vorige
artikel gegeven cijfers te verduidelijken.

Voor een regelmatig groei der bevolking is
het noodzakelijk, dat de geïmigreerde van een „jon-
gere klasse" grooter is dan die eener oudere
van denzelfden omvang.

Gesteld dat bij een volkstelling op iedere 1000
Nederlanders van 20—30 jaar, ook 1000 van 30—40
jaar voorkwamen. Het is duidelijk dat in zulk
een geval over tien jaar de groep van 30—40 jaar
minder leden zou tellen dan op het oogenblik van
de veronderstelde volkstelling. Want hun aantal
neemt door sterfte af. Slechts door een belang-
rijke immigratie had zij haar oorspronkelijke
sterkte kunnen behouden.

Het „Centraal Bureau van Statistiek"
heeft nu een tabel gepubliceerd¹⁾, waarin de be-
volking in drie leeftijdsgroepen verdeeld is. Het
heeft uitgerekend welk percentage der bevolking
jonger was dan 20 jaar, de leeftijd van 20—50 jaar
had, of ouder was dan 50 jaar. De berekening
is gemaakt voor de volkstellingen van 1900, 1920
en 1930.

We hebben reeds vroeger eenige getallen uit die
tabel overgenomen, maar geven haar nu meer vol-
ledig. Gemakshalve nemen we de gemiddelden van
de cijfers voor mannen en vrouwen, welke in
de oorspronkelijke tabel afzonderlijk opgegeven
worden.

	Beneden 20 jaar.	20—50 jaar.	50 jaar en o.
1900	44	39.5	16.5
1920	42.4	40.7	16.9
1930	40	41.8	18.1

Terwijl dus in 1900 op iedere 1000 personen 440
beneden twintig jaar voorkamen, zijn er in 1920,
424, en in 1930 400 van die leeftijdsgroep. Er
heeft dus een relatieve achteruitgang van het
aantal jeugdige personen plaats, en tevens (men
vergelijk de tabel) een sterke relatieve toe-
name van het aantal ouderen. De verhouding van
het aantal jeugdigen tot het aantal ouderen wij-
zigt zich dus ten nadeele van de eersten. Twee

1) De IXe volkstelling 1930, blz. 61.

In het graf van Jozefs hof gebeuren de won-
deren des Heeren.

Hier is leven! Maar Hij heeft den zegen der
verbondsgemeenschap niet alleen voor Zichzelf
verworven. Hij was de Middelaar, Die den zegen
verwerft voor geheel Zijn volk, voor alle eeuwen;
voor allen, die zich geloovig aan Hem overgeven
en Hem als hun Koning erkennen en aanbidden.

Door Zijn triomf over dood en graf is Hij ge-
bleken te zijn de zegelring, die aan 's Vaders
hand past.

Maar Jezus is geen nieuwe zegelring! Maar
alleen een vernieuwde! Dezelfde als voorheen.
Maar Hij kan nu weer dienst doen aan 's Vaders
vinger. Immers, zag God in Christus eerst niets
dan ons zondaren, nu ziet Hij in ons niets dan
Christus en Diens borgegerechtigheid. Het verbond
des Heeren is door Zijn Zoon gered en bevestigd
in Zijn bloed.

En het is profetie, wanneer Jojachin Sealtiel als
zijn zoon aanneemt en hem den Heere aanbiedt
als zegelring; want ná Zijn opstanding uit de
dooden biedt de Meerdere Jojachins Zichzelven
den Vader aan.

Zoo nu worden allen, die gelooven, tot kinderen
Gods aangenomen. Naar recht!

Bellingwolde.

D. K. WIELENGA.

oorzaken willen we noemen: een afnemend geboortecijfer, en een afnemend sterftecijfer voor de ouderen. Het is te verwachten, dat die verhouding (behalve in het geval van gunstige geboortecijfers en abnormaal hoge sterftecijfers voor ouderen) zich in de toekomst nog meer ten nadeele van de personen beneden twintig jaar zal wijzigen.

We gaan nu diezelfde indeeling maken voor verschillende kerkelijke gezindten, en voor de „onkerkelijken“.¹⁾

I. Ned. Hervormden.

Beneden 20 jaar. 20-50 jaar. 50 jaar en o.

1909	43.1	39.7	17.3
1920	40.6	40.8	18.4
1930	36.3	42.1	21.7

II. Rooms-Katholieken.

1909	45	38.5	16.5
1920	44.8	39	16.2
1930	43.9	39.6	16.5

III. Gereformeerden.

1909	46	38.3	15.6
1920	44.5	39.3	16.3
1930	42.1	40.4	17.5

IV. Onkerkelijken.

1909	49.8	41.7	8.5
1920	46	44.3	9.5
1930	42.2	45.9	11.9

De cijfers van 1930 hebben we den vorigen keer reeds gegeven, ons interesseert nu vooral de vergelijking met de uitkomsten der volkstellingen van 1920 en 1909.

En die vergelijking leert ons het volgende:

Bij alle groepen is er een relatieve achteruitgang van het aantal personen beneden 20 jaar, ook bij de Rooms-Katholieken.

Vergeleken bij 1909 is de vermindering van het percentage in de rubriek „Beneden 20 jaar“, bij de:

Ned. Hervormden	6.4 %
Rooms-Katholieken	1.1
Gereformeerden	3.9
Onkerkelijken	7.6
Alle inwoners	4

Dat beteekent dus dat in 1930 de „groep“ der Ned. Herv. per 1000 leden, 64 jeugdigen beneden 20 jaar minder telt dan in 1909. Die der R-K. telt 11 minder, enz.

De achteruitgang is bij de R-K. minder dan die van „alle inwoners“. De relatieve versterking der R-K., waarop we den vorigen keer de aandacht vestigden, is ook in deze tabel zeer duidelijk merkbaar.

De achteruitgang bij de Gereformeerden is ongeveer gelijk aan die van „alle inwoners“, die van de Ned. Herv. en de „Onkerkelijken“ is veel grooter.

In het bijzonder moeten we weer wijzen op de verhoudingen bij de Ned. Hervormden.

In 1920 is het percentage van de personen beneden 20 jaar in die groep ongeveer gelijk aan dat van 20-50 jaar, (40.6 en 40.8 per 1000). Dat is een ongunstige verhouding. Wel stijgt na tien jaar het percentage Ned. Herv. van 20-50 jaar, maar dat beteekent geenszins een vermeerdering van het absolute aantal. (Ruim 41 % in 1920, ruim 37 % in 1930).

In 1930 is de toestand weer sterk in het nadeel der jeugdigen veranderd. Op 421 Ned. Herv. van 20-50 jaar komen slechts 363 beneden twintig jaar voor.

Dergelijke wijzigingen in de verhoudingen merken we ook bij de „Onkerkelijken“ op. Beide groepen zouden dus in getalsterkte achteruit moeten gaan. Er bestaat echter een belangrijk verschil.

De groep der Ned. Herv. ondergaat een aanmerkelijke verzwakking door „emigratie“, die der „Onkerkelijken“ krijgt een aanzienlijke versterking door „immigratie“. Wat de eene verliest, wint de andere ongeveer.

Bij de „onkerkelijken“ doet zich dus het verschijnsel voor, dat we bij de bespreking van het voorbeeld der veronderstelde volkstelling reeds noemden. Het nadeel van een geringere bezetting in „jongere leeftijdsperiodes“ wordt geheel te niet gedaan, door een sterken toevloed van buiten.

Juist de vergelijking met de cijfers der vorige volkstellingen, leert ons hoe nadeelig een verschuiving in ongunstigen zin voor de toekomst is. Bij iedere volgende telling is die verschuiving aanmerkelijk grooter.

Bezien wij nu nog de tabel der Gereformeerden. Ook daar treedt een verschuiving op. Het is te vreezen dat bij een volgende volkstelling de cijfers van „alle inwoners“ gunstiger zijn.

Het verschil tusschen het percentage personen beneden 20 jaar en dat van 20-50 jaar, wordt namelijk bij de Gereformeerden hoe langer hoe kleiner. Het was eerst veel grooter dan dat van het „Rijk“. In 1930 is het kleiner.

Verskil in percentage bovenbedoeld:

	Geref.	„Rijk“
1909	7.7	4.5
1920	5.2	1.7
1930	1.7	1.8

Bij het „Rijk“ merken we een zekere stabilisatie, welker oorzaak vooral de invloed van het zeer lage R-Katholieke percentage is. Bij de Gereformeerden was de daling van 1920 op 1930 nog aanzienlijk.

Bezien we ten slotte een dergelijke tabel voor de Rooms-Katholieken.

Verskil in percentage bovenbedoeld:

	R-K.	„Rijk“
1909	6.5	4.5
1920	5.8	1.7
1930	4.3	1.8

Uit deze tabel blijkt wel, dat de Rooms-Katholieken er veel beter voorstaan.

De vrij gunstige indruk, die we uit vorige tabellen van de getallenverhoudingen in de Geref. Kerk verkregen, wordt door de nu gegeven cijfers wel aanzienlijk verzwakt.

Het is te hopen, dat zij door „immigratie“ versterking ontvangt, en vooral ook dat zij niet door uitbreiding verzwakt.

Den volgenden keer hopen we de tabellen van den „burgerlijken staat“ te bespreken.

A.

B. t. B.

VAKWETENSCHAP EN PRAKTIJK

Het sterilisatie-vraagstuk.

V.

Hebben wij in voorafgaande artikelen hoofdzakelijk de overerving van lichamelijke eigenschappen besproken, van niet minder belang voor ons onderwerp is de volgende vraag: hoe staat het met de erfelijkheid van psychische eigenschappen? Dat talenten, begaafdheden, kunstzinnige aanleg, geestelijke vermogens in 'algemeen overerfelijk zijn, wordt door bijna niemand betwijfeld. De volksmond heeft immers reeds eeuwen terug de nu spreekwoordelijke gezegden geformuleerd: „De appel valt niet ver van den boom“ en „Zooals de ouden zongen piepen de jongen.“

In de geschiedenis vinden we dan ook talrijke voorbeelden hiervan. Het muzikalent der familie Bach is hiervan één der sprekendste voorbeelden. Gedurende niet minder dan vier generaties waren er 50 beroepsmusici in het geslacht Bach. Onder 46 afstammelingen van Joh. Sebastian's overgrootvader, die eveneens zelf musicus was, kwamen 18 muzikaal begaafden voor. Ten tijde van Joh. Seb. Bach zelf, in wien de muzikale aanleg door een zeer gunstige combinatie van erfactoren een zeldzaam hoogtepunt bereikte, waren er niet minder dan een drietal bloedverwanten van zijn naam als organist of musicus werkzaam.

Wij behoeven echter niet over de grens te gaan om voorbeelden te noemen. De begaafde Nederlandsche geneeskundige K. F. Wenkebach, thans hoogleeraar te Weenen, alom bekend door zijn onderzoekingen over hartziekten, is de zoon van den stichter onzer Rijkstelegraaf. Zijn oom was hoogleeraar in de natuurkunde te Utrecht, zijn broer kunstschilder.

Toen men dan ook in Rusland een onderzoek instelde naar de verdeling van het intellect, moest men tot de conclusie komen, dat begaafdheid niet aangekeek, maar overgeërfd wordt. „Mannen van wetenschap worden geboren, niet gemaakt“.

Hoewel de psychische erfelijkheid derhalve ongetwijfeld bestaat, is de wetenschap er nog niet in geslaagd vaste wetten hiervoor te vinden. En geen wonder, want de oorzaken en gevolgen, welke tot de wording van geestelijke eigenschappen leiden, vertoonen een uiterst ingewikkeld samenhang. Daarbij komt nog, dat het milieu hier een belangrijke rol gaat spelen. Immers men erft alleen het muzikaal talent, den kunstzinnigen aanleg, de wetenschappelijke begaafdheid over, maar op welke wijze deze geestelijke vermogens zich op lateren leeftijd zullen uiten hangt van velerlei omstandigheden af. Een aanleg voor beeldhouwkunst zal bij het zoontje van een armen meubelmaker misschien maar tot uiting komen in het prachtige werk, dat hij straks zal afleveren. Bij een zelfden aanleg bij den zoon van een rijken meubelmaker brengt men hem wellicht op de Academie voor Beeldende Kunsten en hij wordt een beroemd beeldhouwer.¹⁾

Is de erfelijkheid van normale geestelijke eigenschappen een moeilijk probleem, nog meer is dat het geval met het vraagstuk der erfelijkheid van abnormale geestes-eigenschappen. Vooreerst omdat men meer en meer neigt tot de opvatting, dat verschillende vormen van krankzinnigheid afwijkingen zijn, als 't ware geënt op een bepaalden bodem, passend bij een zeer speciale geestelijke constitutie van verschillenden aard. Deze constitutie zou erfelijk vastgelegd zijn en op zichzelf beschouwd normaal zijn. Door de afwezigheid of aanwezigheid

¹⁾ Prof. Dr J. Waterink: Iets over de moderne eugenetische wetenschap in verband met onze antirevolutionaire beginselen. A. R. Staatskunde, November 1931, blz. 475.

nu van enkele bepaalde erfactoren zou op dezen bodem een bepaalde zielsziekte tot uiting komen. M.a.w. de studie van de gansche persoonlijkheid van den mensch hangt ten nauwste met deze problemen samen. En aangezien de erfelijkheid van de lichamelijke constitutie al reeds niet gemakkelijk is, hoeveel te meer zal dit het geval zijn met de erfelijkheid van de geestelijke constitutie.

Het vraagstuk van de erfelijkheid van abnormale eigenschappen van den geest wordt in de tweede plaats nog gecompliceerd door het feit, dat niet slechts dezelfde, maar ook verschillende geestesafwijkingen kunnen voorkomen in één geslacht. Ook komen in eenzelfde geslacht bij verschillende leden vaak erfelijke afwijkingen van den geest naast lichamelijke afwijkingen voor. Vaak zijn deze afwijkingen gezamenlijk terug te brengen tot een abnormaal aanleg van het zenuwstelsel. Zoo beschreef Dr Waardenburg²⁾ een geslacht, waarin doofheid, doofstomheid, blindheid en zwakzinnigheid voorkwamen. In dit verband zij terloops nog opgemerkt, dat bij de bestudeering van stambomen met betrekking tot de erfelijkheid van zielsziekten men vaak getroffen wordt door het feit, dat bij of naast psychopathie zoo dikwijls zeer hoge begaafdheid wordt aangetroffen.

Om enkele voorbeelden te noemen: in de naaste omgeving van Goethe kwam krankzinnigheid voor; Pascal leed aan hallucinaties; bij de beroemde Habsburgers kwamen veelvuldig zielsziekten voor, en dergelijke meer.

Ten slotte wordt de ingewikkeldheid van het gansche vraagstuk der overerving van abnormale geestes-eigenschappen nog verhoogd door de ervaring, dat sommige vormen van geestesafwijkingen door lichamelijke lelsel, vergiften, of bacteriën teweeg worden gebracht. Deze kiembeschadiging³⁾ heeft met ware erfelijkheid wel is waar niets te maken, omdat zij tijdelijk kan wezen en zich na eenige geslachten kan herstellen. Niettemin heeft Dr Herwerden⁴⁾ er terecht op gewezen, dat deze kiembeschadiging evenzeer de kern raakt van de vraagstukken op sociaal-eugenetisch gebied. Immers door deze kiembeschadiging worden minderwaardige families geboren, die uit den aard der zaak zelf weer een ongunstige omgeving scheppen, waardoor een gevaarlijke kringloop ontstaat, welke even noodlottig voor een geslacht kan wezen als een zware erfelijke belasting.

Uit het voorafgaande zal het zonder meer duidelijk zijn, dat op het terrein der overerving van abnormale geestelijke eigenschappen nog geen vaste wetten of bepaalde regels zijn gevonden. Trouwens de studie der erfelijkheid van zielsziekten volgens moderne methoden van onderzoek is nog in den eersten aanvang. Toch heeft de ervaring geleerd, dat verschillende vormen van krank- en zwakzinnigheid in hooge mate erfelijk zijn. Iedere geslachtsaris weet hoe dikwijls leden uit een zelfde familie in het gesticht ter verpleging worden opgenomen.

Ook statistisch is de erfelijkheid van sommige zielsziekten bewezen. Bij het onderzoek der kinderen, die de scholen voor achterlijken bezoeken, komt herhaaldelijk een afwijkende geestesgesteldheid bij ouders of grootouders voor den dag. Zoo werden b.v. op de scholen voor achterlijken te Amsterdam en Rotterdam zwakzinnige kinderen aangetroffen gezamenlijk van één paar grootouders afkomstig.

De studie van erfelijke afwijkingen van den geest, hoewel nog in de kinderschoenen staande, heeft toch enkele belangrijke dingen naar voren gebracht. Eenerzijds het feit, dat noch de krankzinnigheid, noch de zwakzinnigheid, noch de criminaliteit in 'algemeen als zoodanig erfelijk zijn. Anderzijds heeft zij aangetoond, dat bepaalde vormen van krankzinnigheid in hooge mate erfelijk zijn, dat zwakzinnigheid vaak berust op een erfelijke basis en dat een overgeërfd complex van bepaalde eigenschappen tot misdaad kan leiden.

A. C. D.

²⁾ Geciteerd naar Dr Van Herwerden, Lc., blz. 316.

³⁾ Lues en alcohol zijn wel de meest veelvuldige oorzaken dezer kiembeschadiging.

⁴⁾ Lc., blz. 318.

BRIEF UIT AMERIKA

De Algemeene Synode.

De tweede Algemeene Synode van „The Presbyterian Church of America“ werd op 12-14 November te Philadelphia gehouden.

Het voornaamste besluit, dat daar genomen werd, betrof de belijdenisschriften. De vorige synode had een commissie benoemd om de veranderingen, die in 1903 in de Westminster'sche belijdenis waren ingevoerd, te bestudeeren. Deze commissie rapporteerde nu. Over dit rapport was er heel wat debat. Sommigen beriepen zich op de groote theologen van het vorige geslacht, en vooral op Dr Warfield, voor wie de belijdenis zooals die veranderd was in 1903 „goed genoeg“ was geweest.

Het rapport groote me-
verandering
belijdenis
en de belij-
aangenom

Hiermee
loopen. N
deels gew
Fundam
dament
de modera
Christelijk

Er is ee
damentatie
tijd tot tij
ging beho
komst.
terianen
eeniging
gemeen
leerde gel
eens kan
kort en
wordt gev
„duizend-
merk van
echter ni
een verde
zooals Dr
728, wel
weest, di
maandic
mijnen de
geval mel
zenden in
zendjarig
grootte ve
ander een
ze Premil
twijfel aa
„Fundam
Toch kan
aan de ge
wedervari

Nu kw
volgenden
be appen
effect, th
does not
Confessio
posed to
groot ge
niet zo
premi
nu van
duidelijk
sluit en l
wil weten
zenden v
stroomen
in zulk e
natuurlijk
meerde l
ik echter
pen en di
„premiile
De beti
nianisme
schaf. De
in de Ar
eerst wee
gegaan te
lingen. W
Kerk alb
streden, r
sche ker
Doch nu
nu reeds
naar bov
schappij
En hiero
schien k
hooren v
proefde
en het a
ter ander

Als een
het volk
mededeel
premillen
verleden
de boord
zoo duide
was. Sch
uit het f
beden ha
In kort,
zoo iemi
Christus
Kan het

De „Pr
moedig
flinken g
rapport
nu vijf
34 predik
heel gee